

Zneužívání: 126. Byla jsem formována patriarchálními názory kazatelů



Zneužívání

Jak jsem si uvědomila, že jsem byla formována patriarchálními názory kazatelů



Barbara Brown Taylor na Emory University.

[Když jsem četla příběh Victorie Robb Powersové](#) popisující zmatek, který cítila, když se poprvé setkala s baptistickou starší kazatelkou, vybavily se mi dva podobně dezorientující zážitky. Jedna událost byla zcela pochopitelná ve světle mé výchovy jižanských baptistů; druhý byl hluboce trapný a pro mě méně srozumitelný. Začneme tím trapným příběhem, že?

Když jsem nahlédla do modlitebny zadními dveřmi, překvapilo mě, že lavice už byly téměř úplně

plné. Nečekala jsem, že se předkonferenčního varhanního koncertu zúčastní tolik lidí. Když jsem vystupovala po schodech vedoucích na malý balkon, kde zůstala volná místa, přemýšlela jsem, jaké další překvapení mě na Konferenci homiletiky čeká.

Můj kazatel mě poslal do sboru v Atlantě, abych sledovala tuto výroční kazatelskou konferenci. Organizátor akce se zeptal, zda by náš sbor v Nashvillu uvažoval o tom, že by se příští rok stal hostitelem tohoto setkání. Protože nikdo z našeho sboru tuto událost neznal, bylo zapotřebí více informací, než byli ochotni přijmout pevný závazek.

Byla jsem naprosto potěšena, že jsem byla požádána, abych sloužila jako vyslanec mého sboru. Vzhledem k tomu, že jsem byl aktivním laikem ve sboru více než deset let, vedoucí věřili, že dokážu dobře posoudit, zda má náš sbor zařízení a zdroje potřebné k pořádání této akce.

Když jsem se posadila na balkon, prohlédla jsem si modlitebnu, zatímco hudba hrála a plynula. Se zájmem jsem si všimla, že lavice byly zaplněny téměř stejnou měrou muži a ženami. „Jak hezké,“ pomyslela jsem si, „že tolik kazatelů přivedlo na konferenci své manželky.“

Až následující ráno, když byli účastníci pozváni, aby se navzájem představili, jsem si uvědomila své trapné duševní selhání. Tyto ženy nebyly manželkami kazatelů. Tyto ženy byly kazatelky.

Proč mě to tak překvapilo?

Krčím se pokaždé, když si vzpomenu na své hluboce chybné vnímání. Kdyby k tomuto incidentu došlo o několik let dříve, možná by moje chyba mohla být omluvena snadněji. Ale tato myšlenka odsouvat ženy do role manželek přišla dva roky poté, co jsem absolvovala seminář, pět let poté, co jsem absolvovala první kazatelské kurzy. Co jsem si myslela?

Kdybyste mě zastavili na chodníku, než jsem vstoupila do té modlitebny v Atlantě, a zeptali se, jestli věřím, že ženy mohou kázat, odpověděla bych nadšeně: „Samozřejmě! Slyšela jsem ženy kázat vynikající kázání, když jsem byla v semináři, a jsem žena, kterou Bůh obdaril kázat.“

Kdybyste se mě ten večer zeptali, jestli věřím, že ženy mohou být kazatelky, odpověděla bych důrazně: „Absolutně! Osobně se necítím povolána být kazatelkou, ale věřím, že Bůh vybavuje a povolává ženy pro každou formu pastorační služby.“

„Tehdy jsem nechápala, jak hluboce je patriarchální myšlení zakořeněno v mém podvědomí.“

Po zbytek konference, když jsem poslouchala inspirativní kazatelky, jako jsou Barbara Brown Taylor, Anna Carter Florence a Roberta Bondi, jsem nadále přemýšlela o své chybě. Byla jsem ze sebe frustrovaná, zklamaná sama ze sebe. Nechápala jsem tehdy, jak hluboko je patriarchální myšlení zakořeněno v mém podvědomí. Plně jsem si neuvědomovala, jak byla má představitivost povolání vážně zakrněná nedostatkem ženských kazatelských vzorů po celý můj život.

Historie žen v kazatelské službě

Nyní vraťme kalendář o šest let zpět. Když jsem se připravovala na zápis do druhého semestru v teologickém semináři, zaujal mě název jednoho z kazatelských kurzů: „Dějiny žen v kazatelské službě“. Byl jsem zmatená. Upřímně jsem nevěděla, že existovala historie žen v kazatelské službě.

Kdo byly tyto ženy a kde se celý můj život schovávaly? Co mi chybělo v jižních baptistických sborech, které jsem navštěvoval 36 let?

Večer, kdy se naše malá třída sešla poprvé, jsem pocítila závrať a zároveň strach. Kromě zadané četby každý student bude muset napsat reflexi a prezentovat homiletickou výuku o přidělené kazatelce. Samozřejmě, že každý z nás bude muset přednést kázání.

„Kdo byly tyto ženy a kde se celý můj život schovávaly?“

Prostřednictvím prezentací svých spolužáků jsem se dozvěděla o Barbaře Brown Taylor, Elle Pearson Mitchell, Vashti McKenzie, Elizabeth Achtemeier, Christine Smith, Cheryl J. Sanders a Carol M. Noren – inspirativní historii žen v kazatelské službě.

Dostala jsem za úkol psát a vyučovat o Edwině Hunterové. Její příběh ve mně rezonoval a vyvolával otázky o mém vlastním smyslu pro povolání a baptistické sounáležitosti.

Hunterová se narodila na venkově v Louisianě ve 30. letech 20. století a každou neděli věrně navštěvovala místní jižní baptistický sbor. Ve věku 12 let pocítila povolání ke službě, ale nedokázala si představit, jak by mohlo vypadat její povolání, protože se necítila přitahována žádným z tradičních oborů služby přístupných ženám.

Na rozdíl ode mě měla ženský vzor ve službě – nadanou kazatelku, která byla kazatelkou místního presbyteriánského sboru v Cumberlandu. Hunterová si v mladém věku uvědomila, že příležitosti sloužit jako kazatel a kázat zůstanou v její vlastní denominaci mimo dosah.

Když jsem dělal s Hunterovou rozhovor, vyprávěla, jak Bůh potvrdil její povolání v nadcházejících letech – o lidech, kteří ji povzbuzovali na její cestě, o místech, kde dokázala rozpoznat a využít své dary.

Věnovala jsem velkou pozornost, když mluvila o rozhodnutí, které učinila ve svých 40 letech opustit svou celoživotní denominaci, aby mohla plně žít ve svém povolání. *Budu se muset jednoho dne rozhodnout stejně?* přemýšlela jsem, když jsem si zapisovala poznámky z rozhovoru. (Ano, to bych udělala.)

Vstoupila jsem do semináře s jistotou, že mě Bůh obdaroval psát a učit. Na konci toho semestru jsem byla ohromen, když jsem si uvědomila, že Bůh mě také obdaril kázat. Měla jsem otázku pro Boha: *Na co myslíš? Vypadá to jako promarněný dar pro jižní baptistickou ženu.*

Znepokojivé zážitky

I když bych svá léta v semináři popsala jako velmi přesvědčivá, některé z mých sester v semináři se se mnou podělily o znepokojivé příběhy. Zažila jsem prostornost v této mezidenominační teologické škole poté, co jsem překročila úzké hranice své denominace. Naproti tomu oni měli pocit, jako by udělali krok zpět, protože vyrostli v progresivnějších společenstvích víry.

Dva z jejich příběhů zůstávají v mé mysli utkvělé – popisy znepokojivých rozhovorů s muži, kteří byli hostujícími kazateli při bohoslužbách v modlitebně semináře.

Při jednom incidentu se jedna studentka po bohoslužbě obrátila na prominentního kazatele SBC a položila mu otázku: „Byla jsem vychována v *Southern Baptist Convention*. Bude pro mě místo, kde

bych mohla sloužit jako kazatelka? Jeho odpověď byla: „Ne. Protože ženy byly stvořeny jako poslední, zhřešily jako první a budou spaseny plozením dětí.“

Po další bohoslužbě se jedna studentka zeptala hostujícího kazatele toho dne - ne baptisty - co by řekl ženě, která se cítí být povolána kázat. Jeho odpověď: „Řekl bych jí, aby se vrátila do své modlitebny, protože nepochopila Boží vůli.“

„Kdyby všechny baptistické sbory, které tvrdí, že podporují ženy v kazatelské službě, byly skutečně zastánci těchto žen, pak by prostředí povolání vypadalo úplně jinak pro ženy, které hledají místa pro kazatelskou službu.“

Mám podezření, že většina čtenářů BNG považuje tyto odpovědi za otřesné. Chtěli byste mě ujistit, že těm věcem nevěříte a že váš sbor tyto věci rozhodně neučí.

Možná věříte, že váš sbor [rozhodl](#) o ženách ve službě již dávno; že už to není problém ve vaší kongregaci. Pokud by všechny baptistické sbory, které prohlašují, že podporují ženy v kazatelské službě, byly skutečně jejich zastánci, pak by prostředí povolání vypadalo úplně jinak pro ženy hledající místa pro kazatelskou službu.

Překážky

Ženy i nadále narážejí na řadu překážek ve snaze využít své dary v baptistických sborech. Některé z těchto překážek jsou zjevné, jako například misogynní učení, která prohlašují ženy za nevhodné být kazatelkami, kázat nebo jinak vykonávat autoritu nad muži. (Četli jste o hnutí, které [brání ženám vést bohoslužby](#) ?)

Jiné bariéry jsou nenápadnější, pro širší shromáždění většinou neviditelné a často si jich všimnou jen ti, kterých se to přímo týká.

Když jsem například během posledního roku semináře sloužila jako pastorační stážista v mém domácím sboru, nebyla jsem pozvána kázat v neděli ráno, ale seminarista, který měl být na stáži příští rok, tuto příležitost dostal.

Když byl v tomto sboru přijat nový kazatel pro mládež, zpochybnul v našem prvním rozhovoru samotnou myšlenku, že by Bůh mohl povolovat ženu ke kázání.

Sbory, které radostně potvrzují dcery církve, které vystupují, aby vyjádřily své povolání ke kazatelské službě, jsou často tytéž sbory, které nebudou uvažovat o najmutí ženy, aby se stala jejich vlastní kazatelkou, stejnými místy, která nepozvou ženu ke kázání.

„Potřebujeme někoho s více zkušenostmi,“ vysvětlí člen vyhledávací komise. „Nedělní rána jsou příliš důležitá na to, aby umožnila nezkušené mladé ženě kázat,“ bude trvat na svém kazatel. Jak ale ženy získají nezbytnou zkušenost, když příležitosti sloužit, učit se a růst zůstanou nedosažitelné?

„Jak ženy získají nezbytnou zkušenost, když příležitosti sloužit, učit se a růst zůstanou nedosažitelné?“

V rámci *Měsíce baptistických žen v kazatelské službě* jsou tato slova z ordinační bohoslužby Edwiny Hunterové stále aktuální: „Díky Bohu za stáj, sbor, denominaci, která nás zve dovnitř a poskytuje nám místo, kam můžeme přinést vše, co jsme, a zrodit to, co v nás Duch Boží počal.“

Které denominace a sbory v současnosti slouží jako stáje, kde ženy mohou porodit to, co v nich Bůh počal?

Pokud si přečtete [zprávu o stavu žen v životě baptistů za rok 2021](#), pak uznáte, že i když bylo dosaženo určitého pokroku, zbývá vykonat mnohem více práce.

Když jsem četla tuto zprávu, když jsem se loni připravovala na přestěhování ze svého domovského státu Tennessee do Severní Karolíny, řekla jsem příteli, že mířím do země zaslíbené: Opouštím stát, který má pouze pět kazatelek/spolu-kazatelek v roce 2021 zapustit kořeny ve státě se 70 kazatelkami/spolukazatelkami - což je nejvyšší počet ze všech států.

Na co jsem myslela tu noc v Atlantě, když jsem se mylně domnívala, že ženy na Konferenci homiletiky byly manželky kazatelů? Přemýšlela jsem o tom, čemu jsem byla nucena věřit po letech kázání výhradně mužských hlasů, po desetiletích, kdy jsem poslouchala pouze muže označované jako kazatelé.

Navzdory svému seminářovému výcviku, navzdory tomu, že jsem uznala své nadání, navzdory svému začínajícímu smyslu pro povolání do kazatelské služby, jsem té noci trpěla selháním profesní představitosti.

Co uděláte vy a váš sbor během *Měsíce baptistických žen v kazatelské službě* pro to, abyste podpořili profesní představitost jejích dcer? Jaké jsou další kroky, které můžete vy a váš sbor podniknout při potvrzování, ocenění a povznesení žen v kazatelské službě?

Tambi Brown Swiney

[Baptist News Global](#)

Tambi Brown Swiney



Tambi Brown Swiney

Tambi Brown Swiney je ordinovaná baptistická duchovní a spisovatelka, která žije v horách západní Severní Karolíny. Má pastorační zkušenosti se službou ve sborovém i komunitním kontextu. Sloužila ve vedoucím týmu pro baptistické ženy v kazatelské službě a ve správní radě BJC. V současné době je studentkou výcvikového programu duchovního vedení Hadenova institutu.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)